

han endnu holdtes fangen i Dødens Snarer, — han, som aldrig før havde haft en ukysk Tanke, aldrig havde syndet mod det sjette Bud. —

Som han gik der i Tanker, blev han opmærksom paa en lille Lynghytte, der dukkede op foran ham umiddelbart ved Vejen. En pjaltet Kone stod udenfor og pindede Kvas, og ved den solbeskinne Gavl sad en graahaaret Krøbling paa en Halmvisk og lallede som et Barn.

Emanuel standsede uvilkaarlig. Det var nu saa længe, siden han havde staaet Ansigt til Ansigt med den usminkede menneskelige Elendighed, at han studsede ved Synet. Han mindedes Mosekærshusene derovre i hans forrige Hjemstavn, — hin Samling ynkelige Lerrønner, hvis Nød og Savn han i sin Tid ved egne og andres Opofrelser forgæves havde søgt at afhjælpe — og han faldt i Tanker. Ak, hvor havde han dog den Gang slet forstaaet, hvad der tjente til Menneskenes Bedste!

Da Konen omsider fik Øje paa ham, nærmede han sig og bød Guds Fred.

Men istedetfor at svare mumlede Konen en Ed og gav tydelig tilkende, at hun ikke ønskede at indlade sig med ham.

„Hvorfor bander du min Hilsen?“ spurgte Emanuel sagtmodig. „Jeg kommer ikke med noget ondt, og jeg vil ikke gaa med noget ondt — som Ordet lyder. Jeg er din Ven. Og jeg byder dig derfor igen: Guds Fred!“

Konen saae endelig op — men med et Blik, der næsten gjorde ham bange, saa ondt og hadefuldt var det. I det hele fik han først nu rigtig set paa hende. Hun saae uhyggelig ud i sine snavsede Pjalter, mandshøj og førladen som hun var, oppustet af Usundhed og Drik.

Inde fra Huset lød der slæbende Trin. En gammel, aldeles sammenbøjet Kone med et uformeligt stort Hoved krøb frem i Døren, hvor hun blev staaende med den ene, runkne Haand støttet paa en Stav, den anden paa Dørkarmen, mens hun med hungrig Mine bevægede Munden, som om hun gumlede paa sin egen Tunge.

For Emanuel gik der pludselig et Lys op. Han huskede, at